

EDITORIAL

Trobareu en aquest butlletí l'habitual ressenya legislativa, així com dos comentaris jurisprudencials. El primer, de Jorge Pérez, tracta sobre una nova sentència relativa als límits en la indemnització per acomiadament, mentre que el segon, a càrrec d'Eva Comellas, es refereix a la mobilitat interadministrativa de les policies locals i grau personal consolidat.

LEGISLACIÓ

LLEI 8/2025, DE 30 DE JULIOL, DE L'ESTATUT DE MUNICIPIS RURALS ([accés al text](#))

L'àmbit d'aplicació de la llei inclou l'Administració de la Generalitat de Catalunya i el seu sector públic institucional, les administracions locals i els ens locals amb condició de municipi rural (art. 2).

Hi destaca l'art. 46, sobre ocupació pública: disposa que la Generalitat de Catalunya ha d'adoptar mesures específiques per a propiciar i garantir als municipis rurals l'estabilitat dels professionals de l'Administració pública, especialment dels àmbits docent, sanitari i social. Igualment, ha d'adoptar mesures específiques per a llocs de treball de difícil cobertura en municipis rurals, que poden consistir en incentius administratius, professionals o econòmics per al personal que hi compleixi la seva activitat professional i justifiqui l'empadronament als municipis rurals, i també en la modificació de l'import o l'estructura de les retribucions complementàries o en altres incentius que promoguin la provisió dels llocs de treball en aquestes zones, d'acord amb la normativa sobre funció pública. Així mateix, els empleats públics al servei de l'Administració de la Generalitat que acreditin l'empadronament en un municipi rural poden disposar d'un dia addicional de teletreball a la setmana.

REAL DECRETO 651/2025, DE 15 DE JULIO, POR EL QUE SE APRUEBA LA OFERTA DE EMPLEO PÚBLICO CORRESPONDIENTE AL EJERCICIO 2025 ([accés al text](#)) ([accés a la correcció d'errades](#))

Es tracta de la segona oferta d'ocupació pública aprovada després de l'entrada en vigor de la *Real Decreto-ley 6/2023, de 19 de diciembre, por el que se aprueban medidas urgentes para la ejecución del Plan de Recuperación, Transformación y Resiliencia en materia de servicio público de justicia, función pública, régimen local y mecenazgo*. S'ofereixen 36.588 places, de les quals 27.697 són de nou ingrés i 8.891 de promoció interna.

La resta del seu contingut és molt similar al de les ofertes públiques d'ocupació de l'Administració General de l'Estat d'altres anys. Us en destaquem les següents novetats:

- Els processos selectius s'han d'ajustar a les orientacions generals previstes a l'annex II de la Resolució de la Secretaria d'Estat de Funció Pública, per la qual s'estableix un model comú de convocatòria que regirà els processos selectius per a l'ingrés en cossos o escales de l'Administració General de l'Estat, llevat de causa degudament justificada davant el departament ministerial amb competències en matèria de funció pública (art. tercer, apartat 5).

- Amb caràcter general (art. tercer, apartat 6), les convocatòries han d'incloure una previsió orientativa de les províncies en què s'oferiran destinacions, així com del percentatge estimat de la distribució per província. L'oferta final de destinacions ha de mantenir, llevat causa justificada, una proporció estimada amb la distribució territorial dels efectius del cos, escala o especialitat professional en l'àmbit organitzatiu de la convocatòria. L'oferta de destinacions podrà variar respecte de la previsió orientativa continguda a la convocatòria, per tal de respondre a les necessitats de personal en el moment d'execució de la convocatòria.
- En relació amb la promoció interna (art. cinquè, apartat 4), tant el personal laboral com el funcionari han de complir els requisits establerts a la normativa d'aplicació i aquells altres exigits a la convocatòria, així com superar les corresponents proves selectives. Es un redactat diferent al del [Real Decreto 656/2024, de 2 de julio, por el que se aprueba la oferta de empleo público correspondiente al ejercicio 2024](#), en què s'especificava que havien d'estar en possessió de la titulació exigida i tenir una antiguitat d'un mínim de 2 anys de servei actiu en el grup professional o subgrup des del que es promocionava.

Així mateix, es manté (art. sisè) que les corporacions locals que aprovin la seva oferta d'ocupació pública han de remetre els acords aprovatoris d'aquesta a l'Administració General de l'Estat, a través de les delegacions i subdelegacions del Govern, als efectes del que estableix l'art. 56.1 de la *Ley 7/1985, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local*; i que les places de personal declarat indefinit no fix per sentència judicial no computin a la taxa de reposició. Finalment, en aquesta ocasió no s'han previst places addicionals per al funcionament adequat dels serveis públics essencials.

[ORDEN PJC/804/2025, DE 23 DE JULIO, POR LA QUE SE ESTABLECEN CRITERIOS GENERALES PARA LA ADAPTACIÓN DE MEDIOS Y TIEMPOS Y LA REALIZACIÓN DE OTROS AJUSTES RAZONABLES EN LOS PROCESOS SELECTIVOS PARA EL ACCESO AL EMPLEO PÚBLICO DE PERSONAS CON DISCAPACIDAD](#) ([accés al text](#)) ([accés a la correcció d'errades](#))

Deroga íntegrament l'anterior norma sobre aquesta qüestió, l'*Orden PRE/1822/2006, de 9 de junio, por la que se establecen criterios generales para la adaptación de tiempos adicionales en los procesos selectivos para el acceso al empleo público de personas con discapacidad*.

El preàmbul assenyalava que dues dècades després cal un acostament jurídic a la implantació i desplegament, no només de les mesures d'adaptació, sinó també dels ajustos raonables que ja recollia el *Real Decreto 2271/2004, de 3 de diciembre, por el que se regula el acceso al empleo público y la provisión de puestos de trabajo de las personas con discapacidad*, així com una profunda actualització de la materialització de les adaptacions de temps establerta a l'esmentada *Orden PRE/1822/2006*.

Els avenços en l'àmbit de la discapacitat, continua el preàmbul, han tingut la seva mostra al *Real Decreto 888/2022, de 18 de octubre, por el que se establece el procedimiento para el reconocimiento, declaración y calificación del grado de discapacidad*. Aquesta *Orden*, per tant, revisa i actualitza els barems per determinar el grau de discapacitat, tot evidenciant així la necessitat de modificar l'*Orden PRE/1822/2006*. Es recull en els annexos un barem de criteris generals per dur a terme les adaptacions que calgui segons els graus de discapacitat.

[DECRET LLEI 15/2025, DE 26 D'AGOST, DE MESURES URGENTS EN L'ÀMBIT DEL RÈGIM JURÍDIC DE L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA, PER ADAPTAR-LO A LES NECESSITATS I NOVES FUNCIONS DERIVADES DEL SISTEMA DE FINANÇAMENT SINGULAR DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA](#) ([accés al text](#))

Es modifiquen diversos preceptes en relació amb el règim jurídic de l'Agència Tributària de Catalunya, incloent normativa sobre cossos de l'Administració Tributària. Hi destaca la creació de dos cossos: cos d'agents tributaris i cos superior d'informàtica tributària, ambdós de la Generalitat de Catalunya (art. únic, apartats 11 a 16), així com l'atribució (art. únic, apartat 8) de plena autonomia a l'Agència Tributària de Catalunya en matèria de personal i per a la negociació col·lectiva de les condicions de treball del personal dels cossos tributaris de la Generalitat de Catalunya.

RESOLUCIÓ PRE/2830/2025, DE 8 DE JULIOL, PER LA QUAL S'OBRE LA CONVOCATÒRIA ANTICIPADA DEL PROCEDIMENT PER A LA CONCESSIÓ DE SUBVENCIONS DESTINADES AL FINANÇAMENT DE PLANS DE FORMACIÓ PER A L'OCUPACIÓ DELS EMPLEATS I EMPLEADES PÚBLICS DE LES ADMINISTRACIONS LOCALS PER A L'ANY 2026 ([accés al text](#))

El termini de presentació de sol·licituds serà del 15 d'octubre al 25 de novembre.

DECRET LLEI 14/2025, DE 15 DE JULIOL, PEL QUAL ES MODIFICA LA LLEI 5/1994, DE 4 DE MAIG, DE REGULACIÓ DELS SERVEIS DE PREVENCIÓ I EXTINCIÓ D'INCENDIS I DE SALVAMENTS DE CATALUNYA ([accés al text](#))

ACORD GOV/177/2025, DE 15 DE JULIOL, PEL QUAL S'AUTORITZA, PER RAONS D'INTERÈS PÚBLIC PER AL SERVEI, LA SUPERACIÓ DELS LÍMITS RETRIBUTIUS QUE ESTABLEIX LA NORMATIVA VIGENT, PER TAL QUE EL PERSONAL AL SERVEI DE L'ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT I DE LES ENTITATS DEL SEU SECTOR PÚBLIC INSTITUCIONAL, I DEL COS DE METGES FORENSES DE L'INSTITUT DE MEDICINA LEGAL I CIÈNCIES FORENSES DE CATALUNYA, DESENVOLUPI UN SEGON LLOC DE TREBALL COM A PROFESSOR UNIVERSITARI ASSOCIAT ([accés al text](#))

ACORD GOV/180/2025, DE 15 DE JULIOL, PEL QUAL ES PRORROGA L'ACORD GOV/104/2020, DE 4 D'AGOST, PEL QUAL ES DECLARA D'INTERÈS PÚBLIC QUE EL PERSONAL SANITARI, EL PERSONAL INVESTIGADOR DE RECERCA EN SALUT I EL PERSONAL DOCENT SANITARI ADSCRITS AL DEPARTAMENT COMPETENT EN MATÈRIA DE SALUT O DEL SEU SECTOR PÚBLIC INSTITUCIONAL DESENVOLUPIN, EN DETERMINATS SECTORS, UN ALTRE LLOC DE TREBALL O ACTIVITAT PÚBLICA, DE DIFERENT TIPOLOGIA A LA DE L'ACTIVITAT DESENVOLUPADA PER RAÓ DEL LLOC DE TREBALL PRINCIPAL, SANITÀRIA, DE RECERCA EN SALUT O DE DOCÈNCIA NO REGLADA RELACIONADA AMB AQUESTS ÀMBITS, I S'AUTORITZA LA SUPERACIÓ DELS SEUS LÍMITS RETRIBUTIUS ([accés al text](#))

RESOLUCIÓ EDF/2917/2025, DE 25 DE JULIOL, SOBRE EL PROCEDIMENT DE REDUCCIÓ DE DUES HORES LECTIVES SETMANALS AL CENTRE PER AL PERSONAL DOCENT NO UNIVERSITARI QUE TINGUI 55 O MÉS ANYS PER AL CURS 2025-2026 ([accés al text](#))

RESOLUCIÓ PRE/2777/2025, DE 14 DE JULIOL, RELATIVA A LA CONVOCATÒRIA PER A LA CONCESSIÓ D'AJUTS ECONÒMICS PER PROMOURE LA PREPARACIÓ I PARTICIPACIÓ EN EL PROCÉS SELECTIU QUE HA DE CONVOCAR LA DIRECCIÓ GENERAL DE FUNCIÓ PÚBLICA PER A L'ACCÉS A L'ESCALA SUPERIOR D'ADMINISTRACIÓ GENERAL (GRUP A, SUBGRUP A1) DEL COS SUPERIOR D'ADMINISTRACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA EN COMPLIMENT DE L'OFERTA D'OCUPACIÓ PÚBLICA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER A L'ANY 2025 ([accés al text](#))

RESOLUCIÓ PRE/2776/2025, DE 14 DE JULIOL, RELATIVA A LA CONVOCATÒRIA PER A LA CONCESSIÓ D'AJUTS ECONÒMICS PER PROMOURE LA PREPARACIÓ I PARTICIPACIÓ EN EL PROCÉS SELECTIU QUE HA DE CONVOCAR LA DIRECCIÓ GENERAL DE FUNCIÓ PÚBLICA PER A L'ACCÉS A L'ESCALA ADMINISTRATIVA (GRUP C, SUBGRUP C1) DEL COS ADMINISTRATIU DE L'ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA EN COMPLIMENT DE LES OFERTES D'OCUPACIÓ PÚBLICA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER ALS ANYS 2024 I 2025 ([accés al text](#))

RESOLUCIÓ SLT/3211/2025, DE 20 D'AGOST, PER LA QUAL ES MODIFICA LA RESOLUCIÓ SLT/4785/2024, DE 30 DE DESEMBRE, D'APLICACIÓ DE LA MESURA PREVISTA A LA DISPOSICIÓ ADDICIONAL TRENTENA DEL DECRET LEGISLATIU 1/1997, DE 31 D'OCTUBRE, ALS ASPIRANTS APROVATS SENSE PLAÇA DE LA FASE 3 DELS PROCESSOS SELECTIUS D'ESTABILITZACIÓ MITJANÇANT ELS SISTEMES DE CONCURS DE MÈRITS I DE CONCURS OPOSICIÓ, I DEL PROCÉS ORDINARI (TAXES DE REPOSICIÓ) PEL SISTEMA DE CONCURS OPOSICIÓ CONVOCATS PER L'INSTITUT CATALÀ DE LA SALUT, MODIFICADA PER LA RESOLUCIÓ SLT/194/2025, DE 22 DE GENER ([accés al text](#))

SENTÈNCIES

ES RESOL FINALMENT LA CONTROVÈRSIA SOBRE ELS LÍMITS EN LA INDEMNITZACIÓ PER ACOMIADAMENT

STS de 16 de juliol de 2025, recurs 3993/2024 ([accés al text](#))

Comentada per Jorge Pérez

Com ja vam tenir ocasió de comentar al butlletí anterior, el [núm. 184, de juliol 2025](#), la STSJ de Catalunya de 8 d'abril de 2025 (recurs 5578/2024) va reconèixer que s'ha de descartar l'aplicació directa d'allò que disposa el Conveni núm. 158 de l'OIT, ja que el TS, en unificació de doctrina, havia conclòs en la seva sentència de 19 de desembre de 2024 que l'art. 56 ET ja efectua un desenvolupament adequat i suficient dels compromisos internacionals que provenen de l'art. 10 de l'esmentat Conveni. Tot i això, el TSJ de Catalunya va ressaltar aleshores que els fets que se li sotmetien en la seva sentència de 8 d'abril de 2025 es van produir després de la ratificació de la Carta Social Europea Revisada -d'ara endavant, la Carta- pel que, en absència -en aquell moment- d'un pronunciament del TS sobre aquesta norma internacional, era possible plantejar-se l'aplicació directa del seu art. 24 per fixar una indemnització suficientment dissuasiva i adequada, fins i tot per sobre dels paràmetres establerts legalment. Tot i això, el TSJ va entendre que en el cas concret que s'enjudiciava no es podia apreciar insuficiència en la indemnització, per la qual cosa no va reconèixer una indemnització o compensació addicional a l'establerta a l'ET.

D'aquesta manera, seguia viva la controvèrsia en l'àmbit judicial -en el doctrinal es mantenia des de fa molts anys, i encara no ha desaparegut del tot- sobre la possibilitat que, en determinades circumstàncies, es puguin fixar indemnitzacions per acomiadament en quanties superiors a les que preveu la nostra normativa laboral, i més concretament l'art. 56 ET. Aquesta possibilitat, descartada inicialment el TS el desembre de 2024, es mantenia viva considerant l'argument sostingut pel Tribunal autonòmic, centrat en l'aplicació temporal de la Carta, de manera que es plantejava l'aplicació d'aquesta a esdeveniments posteriors a la seva ratificació, produïda mitjançant publicació al BOE de l'11 de juny de 2021, amb entrada l'1 de juliol del mateix any.

El TS entra de nou en aquesta qüestió, i en aquest cas sobre fets esdevinguts després de la ratificació de la Carta, per resoldre, en unificació de doctrina, la qüestió central: determinar si una persona treballadora acomiadada improcedentment té dret a què es fixi, conjuntament a la indemnització taxada per acomiadament de l'art. 56.1 ET, una altra indemnització addicional en atenció a les circumstàncies que poden concórrer en el seu cas concret, en aplicació dels arts. 10 del Conveni 158 de l'OIT i 24 de la Carta Social Europea revisada. L'Alt Tribunal, després d'analitzar el context normatiu internacional i intern en aquesta matèria, recorda que, si bé és cert que, un cop publicats, els Tractats Internacionals formen part de l'ordenament intern i vinculen a particulars i poders públics de forma que l'Estat ha de respectar les obligacions assumides per Espanya en aquells Tractats i velar pel seu compliment adequat, no ho és menys que -tal como assenyala el TC a la sentència 87/2019- quan del text del Tractat es desprengui que no és d'aplicació directa, sinó que cal que s'aprovin disposicions de Dret intern, l'Estat ha d'adoptar les mesures escaients per a la seva execució. Es tracta, en aquest últim cas, dels anomenats tractats *non self-executing*, respecte dels quals no és possible que s'invoqui la seva aplicació directa.

Cal, doncs, dur a terme l'imprescindible "control de convencionalitat", és a dir, efectuar la interpretació de la norma internacional per qualificar-la com a directament executiva o, al contrari, com a no executiva perquè la seva aplicació exigeix, ineludiblement, la intervenció prèvia de l'Estat concernit. En aquest context, la STS de 19 de desembre del 2024 ja va resoldre sobre l'aplicabilitat directa de l'art. 10 del Conveni 158 de l'OIT, i ho va fer en sentit negatiu, considerant que, declarat judicialment l'acomiadament com a improcedent, l'òrgan judicial no pot reconèixer una indemnització addicional i diferent de l'establerta a l'art. 56 ET en atenció a les disposicions del Conveni núm. 158 de l'OIT, ja que del seu art. 10 es desprèn que són les legislacions internes les que poden determinar la indemnització adequada, i poden fer aquest disseny amb base en diferents i variats factors i, fins i tot, fent previsions específiques davant de situacions que comprometin drets especials. En aquest sentit, el Tribunal considera que la indemnització taxada per la qual ha optat el nostre legislador a l'art. 56.1 ET no es pot dir que estigui al marge de la disposició internacional, que només indica que aquesta compensació sigui "adequada".

En aquesta recent sentència, el TS procedeix a dur a terme una revisió idèntica de convencionalitat sobre l'aplicació de l'art. 24 de la Carta, destacant que el seu contingut és essencialment el mateix al de l'art. 10 del Conveni 158 de l'OIT, fins al punt que es pot afirmar que la redacció de la primera disposició és una còpia exacta de la utilitzada en l'esmentat Conveni, de manera

que ambdós instruments normatius estableixen el dret dels treballadors acomiadats sense causa vàlida a “una indemnització adequada o una altra reparació apropiada”. En conseqüència, el Tribunal entén que l'abast de la seva revisió de convencionalitat, així com la interpretació de la disposició internacional incorporada al dret intern -l'art. 24 de la Carta- ha de ser exactament el mateix que va dur a terme respecte al Conveni 158 de l'OIT, per raons de coherència jurídica, atès el contingut idèntic de les dues disposicions i l'absència de qualsevol altra raó que doni suport o aconselli una aplicació diferent.

Així doncs, tal com va fer a la seva anterior sentència de 19 de desembre de 2024, el TS determina el caràcter no executiu de l'art. 24 de la Carta i que la remissió que l'annex efectua suposa que el contingut s'ha de fixar pel legislador o pels convenis col·lectius, tancant així la possibilitat de reconeixement judicial d'indemnitzacions complementàries a les establertes legalment o convencionalment. No impedeix aquesta conclusió la Decisió del Comitè Europeu de Drets Socials número 207/2022 i la consegüent Recomanació del Comitè de Ministres del Consell d'Europa de 27 de novembre de 2024, ja que, segons el parer del TS, les conclusions que s'hi contenen se sustenten en múltiples conceptes i expressions jurídiques amb un alt grau d'indeterminació que es poden interpretar molt diversament, de manera que es podria concloure, perfectament, que el sistema espanyol compleix les exigències del Comitè. De fet, a la sentència que estem analitzant literalment es diu que “la recomanació final del Comitè de Ministres és prou etèria i inconcreta, pel que deixa un ampli marge de discrecionalitat a l'interpret i al govern del país al qual es destina”.

Per finalitzar, cal ressaltar els interessants i elaborats vots particulars dels Magistrats Félix Vicente Azón Vilas, Isabel Olmo Parés i Rafael Antonio López Parada, la lectura dels quals és molt recomanable. D'altra banda, i com ja hem comentat, el debat continua viu a l'àmbit doctrinal.

MOBILITAT INTERADMINISTRATIVA DE POLICIES LOCALS I GRAU PERSONAL CONSOLIDAT

STS de 23 de juny de 2025, recurs 3553/2023 ([accés al text](#))

Comentada per Eva Comellas

L'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència d'aquesta sentència consisteix en determinar si els membres dels cossos de la policia local tenen dret al reconeixement del grau personal consolidat quan accedeixen a cossos de les policies locals d'altres ajuntaments mitjançant processos de promoció interna horitzontal.

D'acord amb el sistema de fonts establert en l'art. 92.1 LRBRL i art. 3 EBEP, i atès que el cas té lloc a la comunitat autònoma de Castella i Lleó, el TS analitza primer la legislació sectorial d'aplicació: *Ley 9/2003, de 8 de abril, de Coordinación de Policías Locales de Castilla y León*, y *Decreto 84/2005, de 10 de noviembre, por el que se aprueban las Normas Marco a las que han de ajustarse los Reglamentos de las Policías Locales en el ámbito de la Comunidad de Castilla y León*. Cap d'aquestes normes regulen la matèria. Pel que fa a la legislació autonòmica de funció pública, el *Decreto 17/2018, de 7 de junio, por el que se regula la consolidación, convalidación y conservación del grado personal*, per remissió de la *Ley 7/2005, de 24 de mayo, de la Función Pública de Castilla y León*, sí que regula la consolidació del grau personal en supòsits de mobilitat en el marc de l'Administració autonòmica, però atès el seu caràcter autoorganitzatiu, diu el TS, aquesta regulació no es pot estendre a les administracions locals.

Pel que fa a la legislació estatal, el *Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el texto refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de Régimen Local*, reconeix als funcionaris locals que canviïn de cos el dret al reconeixement dels triennis consolidats i del temps de serveis prestats, però no així del grau personal consolidat. Quant a la legislació estatal de funció pública, el *Real Decreto 364/1995, de 10 de marzo, por el que se aprueba el Reglamento General de Ingreso del Personal al servicio de la Administración general del Estado y de Provisión de Puestos de Trabajo y Promoción Profesional de los Funcionarios Civiles de la Administración general del Estado*, regula el reconeixement del grau personal en cas de reingrés a l'Administració General de l'Estat però atès el seu caràcter autoorganitzatiu, el TS tampoc el considera d'aplicació a les administracions locals.

En conseqüència, no hi ha a la legislació estatal ni tampoc a l'autonòmica de Castella i Lleó un dret al reconeixement del grau personal consolidat en processos de mobilitat interadministrativa de les policies locals quan l'accés al cos d'un altre ajuntament

s'ha fet mitjançant la participació en un procés selectiu de promoció interna horitzontal. Els únics drets reconeguts són el temps de serveis prestats i els triennis consolidats.

Els fonaments jurídics de la sentència desenvolupen una interessant reflexió sobre el principi d'autonomia local i les potestats autoorganitzatives locals. El TS argumenta que les administracions locals ordenen els seus mitjans personals a través dels instruments tècnics establerts a l'efecte prèvia valoració dels seus llocs de treball, valoració que no es pot estendre a una altra administració diferent, la qual tindrà també la seva pròpia organització. De la mateixa manera, els drets de carrera horitzontal dels funcionaris -art. 17 EBEP-, estan molt vinculats a la realitat i les possibilitats organitzatives de l'administració en la qual es presten els serveis, i s'adapten a les seves particulars dimensions i característiques. El TS sosté que la diferent organització de cada administració no es pot al·legar com una causa de desigualtat entre funcionaris públics. Per això l'accés als cossos i escales d'una determinada administració local comporta l'aplicació de les seves condicions retributives i de carrera, sense que les establertes en una altra administració puguin condicionar-les.

La sentència també insisteix en la distinció entre els procediments de mobilitat interadministrativa per mitjà de promoció interna horitzontal, que es vehiculen a través de convocatòries de selecció -superació de proves-, respecte els procediments de mobilitat interadministrativa de l'art. 84 EBEP, que duen a terme mitjançant convocatòries de provisió de llocs de treball -concurs de mèrits i lliure designació-. En el primer cas, el funcionari accedeix a la funció pública de l'administració convocant -processos de mobilitat amb accés-, i queda en situació d'excedència voluntària en l'administració d'origen (art. 89 EBEP). En canvi, en el segon supòsit no es produeix l'accés a la funció pública de l'administració de destí -processos de mobilitat sense accés-, i el funcionari queda en la situació administrativa de serveis en altres administracions públiques en l'administració d'origen (art. 88 EBEP). En aquest últim cas el funcionari sí que té dret al reconeixement del grau personal consolidat quan s'incorpora a l'administració de destí. En aquest sentit, es poden veure les SSTS núm. 473/2024, de 18 de març, i núm. 794/2024, de 6 de maig.

La mobilitat interadministrativa dona lloc a vincles jurídics i situacions administratives diferents en funció de quin hagi estat el sistema emprat (selecció o provisió) i això condiciona els drets del funcionari tant quan aquest s'incorpora a l'administració de destinació com quan reingressa, si ho fa, a l'administració d'origen.

Això s'explica pel fet que la carrera de consolidació del grau personal és un trajecte que neix amb l'accés a la funció pública, és a dir, després d'un procés de selecció. Quan el funcionari fa un nou accés a la funció pública, la d'una altra administració, participant en un procés selectiu convocat per aquella, inicia aleshores una nova carrera de grau que no es vincula a l'anterior.